

ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΘΕΣΗ ΣΤΟΧΩΝ

ΕΚΤΙΜΗΣΕ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ

Μια ιστορία λέει ότι δύο φίλοι περπατούσαν στην έρημο. Σε κάποιο σημείο του ταξιδιού, είχαν λογομαχία και ο ένας φίλος χαστούκισε τον άλλον στο πρόσωπο.

Αυτός που χαστουκίστηκε, πληγώθηκε, αλλά χωρίς να πει τίποτα, έγραψε στην άμμο «Σήμερα ο καλύτερός μου φίλος με χαστούκισε στο πρόσωπο». Συνέχισαν να περπατούν μέχρι που βρήκαν μια όαση, όπου αποφάσισαν να κάνουν μπάνιο. Αυτός που είχε χαστουκιθεί κόλλησε στο βούρκο και άρχισε να πνίγεται, αλλά ο φίλος τον έσωσε. Αφού συνήλθε από τον παραλίγο πνιγμό, έγραψε σε μια πέτρα «Σήμερα ο καλύτερός μου φίλος μου έσωσε τη ζωή».

Ο φίλος που είχε χαστουκίσει και έσωσε τον καλύτερό του φίλο τον ρώτησε: «Αφού σε πλήγωσα, έγραψες στην άμμο και τώρα, γράφεις σε μια πέτρα, γιατί;» Ο άλλος φίλος απάντησε: «Όταν κάποιος μας πληγώνει, πρέπει να το γράψουμε στην άμμο όπου οι άνεμοι συγχώρεσης μπορούν να το σβήσουν. Αλλά, όταν κάποιος κάνει κάτι καλό για εμάς, πρέπει να το χαράξουμε σε πέτρα όπου κανένας άνεμος δεν μπορεί ποτέ να το σβήσει».

Ο ΓΑΙΔΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΟΓΟ

Ο γάιδαρος και το άλογο πήγαν στο μύλο. Ο γάιδαρος μετά βίας σύρθηκε γιατί του φόρτωσαν δύο τσουβάλια σιτάρι στην πλάτη του, και το χορτάτο άλογο κάλπασε ξεφόρτωτο και γρύλισε χαρούμενα.

«Ω!», βόγκηξε ο γάιδαρος. "Πόσο ζυγίζουν αυτά τα σακιά! Δύσκολα μπορώ να αναπνεύσω. Αν πέσω, θα πεθάνω. Σε παρακαλώ, Άλογο, βοήθησέ με! Πες στον ιδιοκτήτη μας να μεταφέρει ένα σακί στην πλάτη σου." Αλλά το άλογο έκανε ότι δεν άκουσε τον γάιδαρο και δεν νοιαζόταν για τον καταπονημένο σύντροφό του. Σε ένα βραχώδες σημείο, ο γάιδαρος σκόνταψε, έπεσε στο έδαφος και πέθανε κάτω

από

τα

τσουβάλια.

Τότε ο ιδιοκτήτης των δύο ζώων έβαλε τη σέλα και τους σάκους του γαϊδάρου στην πλάτη του αλόγου, μαστίγωσε το άλογο και το οδήγησε μπροστά. Το άλογο έγειρε κάτω από το βαρύ φορτίο, αναστέναξε, έσκυψε το κεφάλι του στον γαϊδαρο και είπτε: «Αχ, αδερφέ, αν είχα ακούσει τα παρακάλια σου, τώρα θα κουβαλούσα μόνο ένα σακί σιτάρι». Και άρχισε να μπλέκει τα πόδια του.

ΓΡΗΓΟΡΟ ΚΕΡΔΟΣ – ΓΡΗΓΟΡΗ ΖΗΜΙΑ

Ένας άντρας πήγε στην αγορά και έφερε ένα καλάθι με αυγά για να πουλήσει. Είχε βάλει ένα ραβδί στο καλάθι και το κουβαλούσε στον ώμο του. Ο άντρας περνούσε και μιλούσε μόνος του: «Τώρα κουβαλάω τριακόσια αυγά. Αν τα πουλήσω για ένα κέρμα το καθένα, θα πάρω τριακόσια νομίσματα, αν τα πουλήσω για δύο, θα πάρω εξακόσια κέρματα. Με αυτά τα χρήματα θα αγοράσω ένα γουρούνι, μετά θα το ταΐσω, θα γεννήσει δώδεκα γουρούνια, όλα θηλυκά. Αυτά τα δώδεκα γουρούνια θα μεγαλώσουν, και το καθένα θα έχει άλλα δώδεκα, και θα έχω ένα μεγάλο κοπάδι γουρουνιών. Θα οδηγήσω αυτό το κοπάδι να τραφεί στο δάσος - να φάει, να τραφεί καλά. Έτσι, θα τα πάω στην αγορά και θα τα πουλήσω όλα και θα βγάλω πολλά χρήματα από αυτά. Τότε θα αγοράσω ένα άσπρο άλογο. Θα ξυριστώ και θα σιδερώνω τα ρούχα μου, θα ντυθώ πολύ καλά, μετά θα ανέβω στο άλογο, θα γείρω το καπέλο μου και θα πάω κατευθείαν στο βασιλικό παλάτι, γρήγορα σαν τον άνεμο. Εκεί, το πρωί - το βράδυ θα τρέχω γύρω από τις πύλες του βασιλιά, έτσι όλο το χωράφι θα σκάψει από τα πόδια του αλόγου, όπως όταν το έχουν σκάψει τα γουρούνια. Και η κόρη του βασιλιά θα με κοιτάει από τη βεράντα και θα με συμπαθεί. Λοιπόν, αν με θέλει η κόρη του βασιλιά, θα την πάρω κι αυτήν. Θα γεννήσει ένα αρσενικό παιδί και θα το ονομάσω Μπογκντάντσο. Όταν πάω για ψώνια, θα του αγοράσω μήλα. Και όταν γυρίσω σπίτι, ο Μπογκντάντσο θα τρέξει να με συναντήσει στην πόρτα. Και θα απλώσω τα χέρια μου να τον αγκαλιάσω και θα πω: - Έλα σε μένα, γιε Μπογκντάντσο, έλα στον μπαμπά να σου δώσει ένα μήλο!». Λέγοντας αυτό, ο άντρας ξέχασε τι κουβαλούσε, κι έτσι άπλωσε τα χέρια του για να δείξει πώς θα αγκάλιαζε τον Μπογκντάντσο. και μετά πέταξε το ραβδί από τον ώμο του, και το καλάθι με τα αυγά έπεσε στο έδαφος! Τα αυγά έσπασαν και ο άντρας γκρίνιαξε: "Λοιπόν, όλος ο πλούτος μου έχει φύγει!" Καθώς έσκυψε να κοσκινίσει τα πιο υγιή

αυγά, είδε έναν άλλο άντρα να περπατάει πίσω του και ντροπιασμένος ρώτησε: «Αδερφέ, με ακολουθείς πολύ καιρό;» «Από τότε που άρχισες να κερδίζεις χρήματα, μέχρι να χάσεις τα πάντα, σε κυνηγάω συνέχεια», είπε ο άντρας.

KFC

Μπορεί να μην έχετε ακούσει για τον συνταγματάρχη Sanders, αλλά σίγουρα έχετε ακούσει για το KFC. Λοιπόν, ο συνταγματάρχης Σάντερς είναι αυτός ο ωραίος γέρος που μπορεί κανείς να δει σε όλες τις προσόψεις των διάσημων εστιατορίων KFC. Η ιστορία του μπορεί να είναι ένα πραγματικό μάθημα αντοχής για πολλούς επιχειρηματίες σήμερα.

Ο Χάρλαντ Ντέιβιντ Σάντερς γεννήθηκε στα τέλη του 19ου αιώνα σε μια φτωχή αμερικανική οικογένεια. Σε ηλικία 10 ετών άρχισε να εργάζεται και δεν σταμάτησε να το κάνει σε όλη του τη ζωή, αντιπροσωπεύοντας μια μακρά σειρά αποτυχιών.

Η πρώτη του μεγάλη επιχείρηση ήταν η πώληση λαμπτήρων καρβιδίου. Δυστυχώς, η επιχείρησή του γίνεται γρήγορα παρωχημένη εν μέσω μιας ισχυρής εκστρατείας ηλεκτροδότησης που ξεκινά σε ολόκληρη την Αμερική. Μετά την αποτυχία της επιχείρησης λαμπτήρων, ο Σάντερς άλλαξε απότομα επάγγελμα και άρχισε να ασκεί τη δικηγορία, η οποία επίσης έληξε γρήγορα αφού ενεπλάκη σε έναν καυγά στην αίθουσα του δικαστηρίου. Αν και τελικά δικαιώνεται πλήρως, η φήμη του αμαυρώνεται για πάντα και γνωρίζει ότι είναι αδύνατο να συνεχίσει στον ίδιο δρόμο.

Και ο Σάντερς συνεχίζει! Η νέα του επιχείρηση είναι ένα εστιατόριο όπου είναι αποφασισμένος να δείξει τις μαγειρικές του ικανότητες και κυρίως τη σπεσιαλιτέ από το Νότο, με την οποία είναι πολύ καλός - τηγανητό κοτόπουλο, πουρέ πατάτας, παρασκευασμένο με αρωματικά και φρέσκα μυρωδικά. Επιπλέον, για να είναι τέλειος στη διαχείριση του εστιατορίου του, ολοκλήρωσε μια πρακτική άσκηση οκτώ εβδομάδων στο Πανεπιστήμιο Cornell. Δεν άργησε ο Κυβερνήτης του Κεντάκι να του απονεμίσει τον τιμητικό τίτλο του «Συνταγματάρχη του Κεντάκι» σε αναγνώριση της συμβολής του στη διάδοση της αμερικανικής κουζίνας.

Ο Τσαντ φαίνεται να του χαμογελάει επιτέλους. Αλλά όχι! ΟΧΙ αυτη τη φορα! Ο Σάντερς χάνει τους περισσότερους πελάτες του από την κατασκευή ενός αυτοκινητόδρομου. Η επιχείρησή του είναι στα πρόθυρα της χρεοκοπίας, πουλάει με ζημιά και μετά βίας προλαβαίνει να ξεπληρώσει τα χρέη του.

Κατεστραμμένος και ηττημένος, σε ηλικία 66 ετών, έπρεπε να συμβιβαστεί με 105 δολάρια το μήνα σε κοινωνικές παροχές.

Εκεί που οι περισσότεροι άνθρωποι γονάτιζαν μπροστά σε αυτό που η μοίρα τους είχε ορίσει και αποδέχονταν την κακή τους τύχη, ο Σάντερς αποφάσισε να δράσει αντί να παραπονεθεί. Αποφασισμένος να σταθεί ξανά στα πόδια του και πεπεισμένος για τις δυνατότητες της περίφημης συνταγής του τηγανητού κοτόπουλου, αποφάσισε να το εμπορευματοποιήσει. Αντί να το πουλήσει, προσφέρει στους ιδιοκτήτες εστιατορίων να το χρησιμοποιήσουν και να του δώσουν ένα μικρό ποσό για κάθε κοτόπουλο που πωλείται. Ωστόσο, αυτή η περιπέτεια δεν αποδείχθηκε εύκολη και η επιμονή του τέθηκε σε σκληρή δοκιμασία.

Ο Σάντερς διέσχισε την Αμερική για δύο ολόκληρα χρόνια με το παλιό του αυτοκίνητο, κοιμούμενος στο πίσω κάθισμα. Παρά τις αρνήσεις, προσπάθησε να είναι πάντα φρέσκος και ενθουσιώδης όταν έπειθε κάθε νέο ιδιοκτήτη εστιατορίου για την ποιότητα της συνταγής του.

Και έτσι - σε δύο χρόνια έλαβε περισσότερες από 1009 απορρίψεις πριν ακούσει το πρώτο Ναι! Ναι, καλά διαβάσατε – χίλιες εννέα αρνήσεις από ιδιοκτήτες εστιατορίων. Πόσα άτομα πιστεύετε ότι θα συνέχιζαν μετά από 50 αρνήσεις; Και μετά από 100; Μετά από 200; Μετά από 500; Μετά από 1000; Όμως ο συνταγματάρχης Σάντερς είχε συνειδητοποιήσει ότι ο μόνος τρόπος για να αποτύχει ήταν να τα παρατήσει. Και η επιμονή του τον οδήγησε στα τέλη της δεκαετίας του 1950, όταν ήταν ήδη επικεφαλής μιας αυτοκρατορίας 400 εστιατορίων franchise. Στις αρχές της δεκαετίας του 1960, το Kentucky Fried Chicken άρχισε να κερδίζει περίπου 300.000 δολάρια το χρόνο. Και υπερασπιζόμενος το μυστικό του, ο Συνταγματάρχης έγινε σύντομα ένας εβδομήνταχρονος πολυεκατομμυριούχος.

Ένα ζεστό καλοκαίρι σε μια πανέμορφη παραλία, ένα μικρό αγόρι γονατισμένο μαζεύει και συσκευάζει την άμμο με πλαστικά φτυάρια σε έναν κουβά. Ανασηκώνει τον κουβά στην επιφάνεια και τον σηκώνει. Και, προς τέρψη του μικρού αρχιτέκτονα, δημιουργείται ένας πύργος του κάστρου. Δουλεύει όλο το απόγευμα βγάζοντας με κουτάλια την τάφρο, γεμίζοντας τους τοίχους, χτίζοντας φρουρούς με μπουκαλάκια και γέφυρες με μαστούνια Popsicle. Με τις ώρες σκληρής δουλειάς του στην παραλία θα χτιστεί ένα κάστρο με άμμο.

Σε μια μεγάλη πόλη με πολυσύχναστους δρόμους και πολύβουη κίνηση, ένας άντρας εργάζεται σε ένα γραφείο. Ανακατεύει χαρτιά σε στοίβες, αναθέτει εργασίες, ακουμπάει το τηλέφωνο στον ώμο του και χτυπάει το πληκτρολόγιο με τα δάχτυλά του. Κάνει ταχυδακτυλουργία με αριθμούς, υπογράφονται συμβόλαια και προς μεγάλη χαρά του ανθρώπου, βγαίνει κέρδος. Όλη του τη ζωή θα δουλεύει. Διαμόρφωση σχεδίων και πρόβλεψη του μέλλοντος. Οι προσόδους του θα είναι φρουροί και τα κέρδη κεφαλαίου θα είναι γέφυρες. Θα χτιστεί μια αυτοκρατορία.

Οι δύο κατασκευαστές των δύο κάστρων έχουν πολλά κοινά. Και οι δύο διαμορφώνουν κόκκους σε μεγαλεία. Και οι δύο φτιάχνουν κάτι όμορφο από το τίποτα. Και οι δύο είναι πολύ επιμελείς και αποφασισμένοι να φτιάξουν τον κόσμο τους. Και για τους δύο, η παλίρροια θα ανέβει και το τέλος θα έρθει. Ωστόσο, εκεί σταματούν οι ομοιότητες. Γιατί το μικρό αγόρι βλέπει το τέλος του κάστρου του ενώ ο άντρας το αγνοεί. Καθώς πλησιάζει το σούρουπο και τα κύματα πλησιάζουν, το παιδί σηκώνεται όρθιο και αρχίζει να χειροκροτεί καθώς τα κύματα ξεπλένουν το αριστούργημά του. Δεν υπάρχει λύπη. Χωρίς φόβο. Καμία λύπη. Δεν εκπλήσσεται, ήξερε ότι αυτό θα συνέβαινε. Χαμογελάει, παίρνει τα εργαλεία του και παίρνει το χέρι του πατέρα του και πηγαίνει σπίτι.

Ο άντρας στο εκλεπτυσμένο γραφείο του δεν είναι πολύ σοφός σαν το παιδί. Καθώς το κύμα των ετών καταρρέει στην αυτοκρατορία του, είναι τρομοκρατημένος. Περνάει πάνω από το αμμώδες μνημείο για να το προστατεύσει. Προσπαθεί να μπλοκάρει τα κύματα με τους τοίχους που έφτιαξε. Γρυλίζει στην εισερχόμενη παλίρροια. «Είναι το κάστρο μου», αψηφά. Ο ωκεανός δεν χρειάζεται να ανταποκριθεί. Και οι δύο ξέρουν σε ποιον ανήκει η άμμος.

